

Công Chúa nhân ngư

Thẩm Thệ Hà

Nhà Xuất Bản

Mục lục

Thủy Tinh Cung:

- li -

- Iii -

- Iv -

- V -

NHÂN NGƯ CÔNG CHÚA

Thẩm Thệ Hà

www.dtv-ebook.com

Thủy Tinh Cung:

Thủy Tinh cung hôm nay tưng bừng, rực rỡ. Toàn dân rộn ràng tấp nập dự hội Mùa Xuân vừa là ngày lễ mừng Nhân Ngư công chúa vừa đến tuổi cập kê, theo tục lệ triều đình Thủy quốc.

Xứ Thủy Tinh là một xứ của giống Nhân ngư một giống dân đầu người, mình người, đuôi cá, ở tận dưới đáy đại dương. Hoàng đế và Hoàng hậu vô cùng phúc hậu. Công chúa Nhân ngư được vua ban danh hiệu là Thủy Tinh công chúa. Nàng là một trang quốc sắc, không một mỹ nhân nào ở trần gian có thể so sánh được với nàng. Dân cư vui vẻ sống trong cảnh thái hòa. Tiếng trúc, tiếng tơ hòa với giọng hát mê hồn ngày ngày vang lên khắp nơi...

Hôm nay là ngày Đại hội nên Công chúa trang điểm cực kỳ diễm lệ. Mái tóc huyền óng ả được điểm thêm những cánh hoa li ti đủ màu. Gương mặt xinh tươi, duyên dáng lạ thường, sáng rỡ như một viên ngọc trên châu, dịu hiền như một đài hoa còn phong kín nhụy. Đôi mắt long lanh tỏa ra một hấp lực huyền diệu, lại phảng phất vẻ tình tứ qua làm mi chớp chớp mơ màng. Nụ cười tươi thắm thỉnh thoảng điểm trên làn môi mọng đỏ. Theo phong tục của loài Nhân ngư, mặc dầu là Công chúa, nàng không vận xiêm y kín đáo như người trần, cho nên nhan sắc của nàng càng mơn mớn tuyệt vời trong dáng dấp yếu điệu, ngây thơ.

Hoàng đế ngự trên một cái ngai bằng san hô, mã não. Bên cạnh ngài, Hoàng hậu uy nghiêm ngồi trên một chiếc ghế bằng vàng. Công chúa khép nép đứng bên, tựa mình bên tay ghế của Mẫu hậu. Trước sân rồng, các hàng

văn ban võ bá phân ngôi thứ ngôi hai bên, chờ đợi thưởng thức cuộc trình diễn nghệ thuật của đoàn vũ nhạc hoàng gia.

Khắp điện rực lên những tia sáng ngũ sắc huy hoàng. Những tia sáng ấy phát ra từ hàng ngàn viên ngọc kim cương, lưu ly, trân châu, dạ quang, từ những cây Quỳnh cành Dao trưng bày trên những bức tường trổ hoa, những chiếc cột chạm rồng, những chiếc cầm đôn lộng lẫy.

Phút chốc, tiếng nhạc du dương trầm bổng nổi lên, rồi hai hàng cung nữ từ nội điện lả lướt kéo ra, cùng một loạt cúi đầu làm lễ chúc thọ Hoàng đế, Hoàng hậu và chúc mừng Nhân Ngự công chúa. Sau đó, đoàn mỹ nữ bắt đầu trình diễn vũ khúc.

Đoàn vũ nữ vừa múa vừa hát, âm thanh dịu dàng êm ái hòa với tiếng nhạc lả lướt, khoan hòa. Chúng lựa những điệu vũ vô cùng biến chuyển, khi thì chưng thành hình một đóa hoa sen vừa chớm nở, khi thì chưng hình một con giao long đang múa vuốt trước một viên ngọc trân châu, khi thì tỏa ra như những cánh bèo bơ vơ trên ngọn sóng. Tiếng nhạc cũng luôn luôn chuyển điệu cho phù hợp với điệu múa, lời ca.

Hoàng đế lấy làm hoan hỉ. Hoàng hậu tấm tắc ngợi khen. Bá quan nồng nhiệt tán thưởng. Nhân Ngự công chúa ngửa tài, xin Hoàng hậu cho phép nàng giúp vui cho buổi dạ hội. Rồi nàng bước xuống, yếu điệu tiến đến sân rồng.

Đoàn cung nga ngừng vũ. Nhạc ngừng thổi. Mọi người im lặng, chờ đợi. Bồng Công chúa cất cao tiếng hát. Tiếng tơ, tiếng trúc hòa theo. Giọng nàng trong và êm, thanh thanh như tiếng suối Ngọc Tuyền, lạnh lót như tiếng sáo chơi với ngân dài trên khoảng vắng. Toàn thân nàng uyển chuyển trong một vũ khúc tân kỳ. Đoàn vũ nữ bao quanh nàng, hòa hợp nhịp nhàng điệu múa. Mọi người đều mê mẩn trước tài ba lỗi lạc của Công chúa Thủy tinh.

Vua và Hoàng hậu đều hân hoan. Khi vũ khúc chấm dứt, Công chúa chạy đến bên Hoàng hậu. Bà âu yếm xoa đầu con, ra chiều trù mến. Hoàng đế cũng cất lời khen ngợi, khiến cho Công chúa sung sướng mỉm cười. Nhưng bỗng Hoàng đế khẽ chau mày khi nghĩ đến phải xa Công chúa trong 15 hôm. Theo tục lệ của Thủy Tinh cung, khi Công chúa đến tuổi kê, nhà vua phải cho nàng lên mặt bể du ngoạn đúng 15 ngày. Xưa nay, Công chúa chỉ an vui trong cung điện, nhà vua lấy làm lo ngại cho cuộc hành trình xa xôi ấy của nàng.

Hoàng hậu bảo Công chúa:

- Ngày mai này, con lên đường du ngoạn. Con phải nên thận trọng, vì bên ngoài có bao nhiêu cám dỗ lẫn bất trắc.

Công chúa cúi đầu ngoan ngoãn:

- Con xin vâng lời mẫu hậu.

Hoàng đế cũng ân cần dặn dò:

- Nhất là đối với người trần, con càng nên dè dặt. Người trần hay sát hại loài sống dưới nước như chúng ta.

Công chúa ngậy thơ hỏi:

- Loài người đều độc ác hết hay sao?

Nhà vua nghiêm giọng:

- Họ là kẻ thù của loài thủy tộc. Tốt hơn hết là con nên xa lánh họ, xa lánh bất cứ nơi nào có loài người.

Công chúa ra vẻ tư lự:

- Con làm thế nào để đề phòng bất trắc? Con biết nơi nào nguy hiểm để lánh xa?

Nhà vua cũng lộ vẻ lo ngại:

- Cha sẽ cho một đoàn cung nữ theo hộ vệ con. Nếu gặp nguy hiểm, con nên lặn thật mau xuống đáy nước và lập tức trở về Thủy Tinh cung.

- Con xin ghi nhớ lời cha dặn. Và trước khi Đại hội bế mạc, con xin hát một khúc ca tạm biệt để kính dâng Phụ hoàng, Mẫu hậu và quần thần.

Dứt lời, Công chúa nhẹ nhàng bước ra giữa điện, cất tiếng ca lãnh lút thấm đượm nỗi buồn chia ly...

Tiếng ca lần này làm cho mọi người ngùi ngùi xúc động.

Đại hội bế mạc. Hoàng đế ban lệnh cho mười cung nga, ngay sáng hôm sau, theo hầu Công chúa trên bước lãng du.

NHÂN NGƯ' CÔNG CHÚA

Thẩm Thệ Hà
www.dtv-ebook.com

- li -

Trời vừa bình minh, Công chúa vào từ biệt Hoàng đế và Mẫu hậu, rồi cùng đoàn tì nữ lên đường.

Công chúa tung tăng rẽ nước, một niềm vui rộn rã tràn ngập lòng nàng. Vì đây là lần đầu tiên nàng tự do, không phải khép mình trong lễ nghi phiền phức. Thật là thanh thoi! Thật là sung sướng! Cuộc đời bên ngoài thật là đẹp để biết bao nhiêu!

Lên đến mặt bể, nàng được trông thấy cảnh trời quang tươi đẹp, những bóng mây ngũ sắc, những cánh chim bay vút tận chân trời. Mãi đến lúc hoàng hôn buông xuống, màn đêm sập bao phủ mặt bể mênh mông, nàng và đoàn cung nga mới bơi đến gần bờ.

Một cung nga nói:

- Chúng ta gần đến biên giới của loài người.

Công chúa lộ vẻ lo lắng:

- Phụ hoàng và Mẫu hậu bảo loài người rất độc ác. Chúng ta phải coi chừng.

Một tì nữ dỗi mắt nhìn vào phía bờ:

- Thưa Công chúa, bờ bể thật là phẳng lặng, con chỉ thấy những hòn đá lỏm chỏm và xa xa những rặng cây xanh.

Công chúa vui vẻ bảo:

- Như vậy chắc không có gì nguy hiểm, ta cứ tiến vào xem.

Hai cung nữ vội rẽ nước lên trước dẫn đường. Công chúa tung tăng lội theo, mỗi bên có hai cung nữ hộ vệ. Phía sau cùng có bốn cung nữ chèo chèo chậm bơi theo, cẩn thận đề phòng mọi bất trắc cho Công chúa.

Cung nữ dẫn đạo báo tin:

- Thưa Công chúa, có một chiếc thuyền gần bờ biển.

Cung nữ khác tiếp:

- Trên thuyền có người.

Công chúa lập tức ra lệnh:

- Lặn xuống mau và tiến về phía những mỏm đá.

Đoàn tì nữ thi hành đúng lệnh Công chúa và một lát sau đoàn Nhân ngư đã ung dung nấp sau những mỏm đá sừng sững như những bức tường thành. Công chúa nhìn hai người trên thuyền. Lần đầu tiên nàng biết hình dáng con người. Họ giống dân chúng dưới Thủy Tinh cung, chỉ khác ở cặp chân có thể xê dịch dễ dàng trên mặt đất.

Nàng hỏi tì nữ bên cạnh:

- Họ đang làm gì vậy?

Tì nữ lễ phép thưa:

- Thưa Công chúa, họ đang giăng lưới.

- Họ giăng lưới để làm gì?

- Để bắt những giống thủy tộc như chúng ta.

Công chúa biến sắc:

- Chúng bắt hải sinh vật để làm gì?

- Để làm thịt hoặc đem bán.

- Họ ăn thịt chúng ta à?

- Đúng như thế đó, thưa Công chúa.

Công chúa lo sợ:

- Quả như lời Phụ hoàng và Mẫu hậu nói, loài người thật độc ác. Ta nên lánh đi chỗ khác là hơn.

Dứt lời, nàng và đoàn tì nữ vội lặn ra giữa dòng. Cả đoàn phăng phăng chạy trốn. Được một quãng xa, Công chúa mới dừng lại thở hào hển:

- Thật hú hồn! Lần sau đừng nên bèn mảng đến chỗ có loài người.

Đoàn Nhân ngư tiếp tục cuộc du ngoạn, nhưng vẻ mặt Công chúa tư lự, kém vui. Cảnh sắc dưới đáy biển đổi theo thời gian thành muôn hình vạn trạng. Từng đoàn cá nhỏ nhẹ nhàng lướt qua, nhớn nhोर vui vẻ. Những con bạch tuộc vươn tám cánh tay dài thành những giác tu. Những con mực Anh Vũ di chuyển lẹ làng để bắt những con cua, con cá. Những con mực Ma được gọi là Hải tiễn vì chúng vừa phun nước vừa phóng đi nhanh như mũi tên. Dưới đáy biển, giống mực tỏa ra muôn màu rực rỡ, thân thể chúng như nạm nhiều ngọc quý, nào màu xanh của ngọc bích, nào màu đỏ của hồng ngọc, nào màu vân của sa cừ.

Bản tánh hồn nhiên, Công chúa mau quên đi những phút giây sợ hãi. Nàng nhìn cảnh đẹp quanh mình và hí hờn hỏi một cung nga:

- Ở đây, hải sinh vật nhớn nhोर vui thú. Cuộc đời thật là tự do.

Cung nga ấy vội thưa:

- Thưa Công chúa, tự do thì có nhưng nguy hiểm vẫn bao quanh.

Cung nữ vừa dứt lời thì làn nước bỗng xoáy tròn rồi một con cá Mập to tướng lướt tới. Nó hả họng đớp tất cả những hải sinh vật nhỏ trên đường di chuyển như tôm, cá ngừ, cá thu... Cũng may đoàn Nhân ngư nhanh nhẹn tránh thoát, không thì một trận chiến ác liệt ắt phải xảy ra.

Khi con cá Mập đi xa rồi, Công chúa mới lấy lại bình tĩnh. Nàng thở dài:

- Tự do kề bên nguy hiểm.

Một cung nữ nói:

- Thưa Công chúa, đó là luật sinh tồn.

Công chúa gật đầu:

- Phải rồi, luật sinh tồn. Loài cá còn ăn cá vì luật sinh tồn, thì loài người ăn hải sinh vật cũng vì luật sinh tồn. Vậy thì họ đâu phải ác hơn chúng ta.

- Nhưng loài người rất thông minh và tài giỏi.

Công chúa mỉm cười:

- Họ nhỏ nhắn như chúng ta thì tài giỏi đến bậc nào?

- Họ nhỏ nhắn thật, nhưng những hải thú khổng lồ nguy hiểm bậc nhất ở biển như cá Voi, cá Nhà Táng, cá He, Sói biển đều sợ họ.

Công chúa ngạc nhiên:

- Thật vậy à? Ta ao ước có dịp chứng kiến tài năng của họ.

Công chúa vừa dứt lời, bỗng làn nước đang phẳng lặng đột nhiên nổi sóng. Những đoàn cá nhỏ hoảng sợ kéo nhau chạy trốn, báo trước có loài cá khổng lồ sắp đến. Một tì nữ vội nói:

- Thưa Công chúa, chúng ta nên tìm nơi ẩn tránh.

Công chúa lo lắng:

- Biết tránh nơi đâu bây giờ?

- Ta cứ lặn sâu xuống đáy biển, rồi tùy cơ ứng biến.

Tức thời đoàn Nhân Ngư lặn xuống thật sâu. Vừa lúc đó, từ xa tiến đến một con cá Nhà Táng to lớn, rẽ nước phẳng phẳng đi tìm mồi.

Một tì nữ nói:

- Loài quái vật này thường đi từng đoàn hàng trăm con, do một con đực đầu đàn dẫn đầu. Chúng hung dữ vô cùng. Đây có lẽ là một con vừa trưởng thành lìa đàn đi tìm mồi. Nó có thính giác rất tinh vi.

Tì nữ khác nói:

- Hình như nó đã đánh hơi biết có loại thực phẩm thích khẩu.

Công chúa tái mặt:

- Phải nó biết chúng ta ẩn nấp nơi đây?

Tì nữ vội thưa:

- Thực phẩm nó thích nhất là loài Mực và Bạch tuộc. Thế nào một trận ác chiến cũng xảy ra.

Quả như lời cung nga vừa nói, chàng thanh niên Nhà Táng đã đụng độ với một con Mực khổng lồ. Chàng ta đâm đầu vào con Mực, nhe hàm răng

to tướng ngoạm lấy đối thủ. Núp giữa bụi san hô, Mực vươn tám cánh tay biến thành những giác tu bám chặt mình cá. Cả hai đều lấy hết sức mình chiến đấu. Hàm răng Nhà Táng vẫn nghiến chặt. Con Mực vùng vẫy mãnh liệt cố thoát ra khỏi nanh vuốt của con thủy quái vật tàn bạo, đồng thời dùng cái mỏ cứng cắn sứt một miếng da đen của địch thủ. Nổi giận, chàng thanh niên Nhà Táng ngậm con mồi vung mạnh, cho đến khi con Mực kiệt lực bất động, chàng mới nghiến nát con mồi rồi nuốt chửng.

Chứng kiến đến đây, Công chúa thở dài:

- Lại cũng vì định luật sinh tồn! Chúng ta nên lánh xa để khỏi trông thấy bọn Bạch tuộc, Mực Ma, Mực Anh Vũ sắp là nạn nhân của quái vật. Chúng ta đi thôi...

Lần này, Công chúa dẫn đầu đi tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi vãn vơ. Nàng không còn vui tươi như lúc mới lên đường. Đoàn cung nữ lặng lẽ theo sau.

Một hôm, Công chúa và đoàn cung nga du ngoạn gần bờ.

Công chúa thấy xa xa những chùm cây chập chùng trong bóng tối của màn đêm vừa buông xuống. Sau rặng cây, ánh sáng từ đâu tỏa rộng cả một vùng. Ánh sáng không đẹp bằng ánh sáng ở Thủy Tinh cung, nhưng lung linh trong màu vàng huyền ảo.

Công chúa lại nghe có tiếng nhạc từ trên bờ văng lại. Lời ca, tiếng nhạc không thanh tao bằng ở Thủy Tinh cung, nhưng rộn ràng và quyến rũ vô cùng. Nàng rời đoàn cung nga, rẽ nước lại gần bờ.

Mặt trăng đã lên khỏi chùm cây, treo lơ lửng trên nền trời xanh ngắt. Ánh trăng soi dịu dàng xuống mặt biển, trên tàn cây ngọn cỏ, tỏ rạng như ban ngày. Bây giờ Công chúa mới nhận ra một tòa lâu đài nguy nga tráng lệ ẩn sau những chùm cây um tùm. Tiếng đàn, tiếng hát từ nơi ấy vang ra.

Công chúa mỉm cười, lắng tai nghe. Quen tánh như khi còn ở Thủy Tinh cung, Công chúa lại ngửa tòi, cất cao tiếng hát. Giọng hát của nàng lần này được tiếp xúc với không gian, lạnh lốt ngân dài trong gió, thanh tao êm ái lạ thường. Giọng hát có năng lực vô cùng gợi cảm, khiến cho lòng người man mác, băng khuâng...

Tiếng ca nhạc trong lâu đài bỗng im bật, nhường cho âm thanh của Công chúa dịu dặt trên cành cây. Cao hứng, Công chúa phơi nửa thân mình trên mặt nước, nhìn trăng miêng hát không ngừng.

Công chúa nào ngờ có một người đang tiến lại phía nàng. Đó là vị Hoàng tử của tòa lâu đài kia, ngạc nhiên vì tiếng hát lạnh lốt bên bờ đại dương, dò theo hướng âm thanh mà tìm đến. Chàng bỗng dừng bước, mê mẩn nhìn một nhan sắc diễm lệ tuyệt trần. Mỹ nhân trầm nửa thân mình dưới nước. Mặt hoa rực rỡ dưới ánh trăng, mái tóc xõa trên đôi bờ vai trắng nõn nà. Ngực nàng phập phồng theo hơi thở...

Lần đầu tiên, Hoàng tử được trông thấy một nhan sắc yêu kiều thoát tục. Một nhan sắc thiên tiên. Chàng đê mê ngỡ ngẩn, như bị hấp dẫn bởi lời ca êm ái, như bị thôi miên bởi làn sóng mắt long lanh. Khi Công chúa nhìn lên bắt gặp một chàng trai khôi ngô tuấn tú đang đăm đăm nhìn mình, nàng cả thẹn lặn um xuống bể.

Hoàng tử trông mãi không thấy nàng lên, đành thờ thần ra về...

NHÂN NGƯ' CÔNG CHÚA

Thẩm Thệ Hà
www.dtv-ebook.com

- Iii -

Công chúa cùng đoàn cung nga vẫn tiếp tục cuộc nhàn du.

Tuy nhiên, Công chúa không còn hí hờn vui vẻ như xưa. Từ lúc trông thấy vị Hoàng tử phương phi đăm đõi nhìn mình, nàng cảm thấy quả tim hồi hộp và tâm hồn như bị thu hút bởi cái nhìn kỳ lạ. Nàng bỗng sinh ra trầm tư, thích tìm những chỗ vắng, gửi ngọn trào lòng trong một niềm nhung nhớ không nguôi.

Bọn cung nga lấy làm lạ, xúm quanh han hỏi. Nàng mỉm cười nói:

- Loài người đâu phải đều hung dữ cả.

Một cung nga nói:

- Công chúa nói đúng. Loài người cũng có kẻ dữ người hiền.

Công chúa có vẻ bằng lòng:

- Ta đã gặp một người hiền.

Một cung nga khác dè dặt hơn:

- Làm sao biết được là người hiền, thưa Công chúa? Có người bề ngoài trông rất hiền lành nhưng lòng họ rất độc ác.

Một cung nữ tiếp:

- Vì vậy chính loài người thường bảo nhau: “Tri nhân, tri diện, bất tri tâm” nghĩa là: Biết người, biết mặt, không thể biết lòng.

Công chúa ngạc nhiên:

- Sao nhà ngươi biết rành về loài người thế?
- Tì nữ chỉ nghe người ta nói.
- Khi chưa thấy tận mắt thì chớ vội tin những lời đồn đãi.

Cung nga bẽn lẽn cúi đầu:

- Xin vâng lời dạy Công chúa.

Công chúa nở nụ cười:

- Loài người có phải thật là kẻ thù chúng ta chăng?

Lần này cung nga khi nãy thật trọng lời nói hơn:

- Đó cũng chỉ là lời đồn đãi, chúng ta chớ vội tin.

Công chúa chợt nhớ đến lần gặp chàng trai tuấn tú bên bờ đại dương. Chàng biết chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nàng. Chàng biết thưởng thức giọng hát của nàng. Chàng lại có vẻ muốn làm quen với nàng nữa. Chàng đâu có cử chỉ, hành động gì chứng tỏ là một kẻ thù hung hãn của loài thủy tộc.

Nghĩ đến đây, Công chúa sung sướng như vừa khám phá được điều gì mới lạ. Nàng nói thật khẽ như nói với chính lòng mình:

- Loài người rất giống loài Nhân ngư chúng ta, chỉ khác loài người có chân để di chuyển trên mặt đất, còn chúng ta có đuôi để xê dịch dưới bể cả.

Một cung nga nghe lời nàng nói, thấy cần góp ý để làm vui lòng chủ nhân:

- Nếu chúng ta có chân, chúng ta có thể sống chung với loài người.

Công chúa nhoèn cười, lặng im tư lự. Một lát sau, nàng ngẩng lên nhìn nàng cung nga vừa phát biểu:

- Có lần người bảo là loài người thông minh và tài giỏi lắm phải không?

Cung nga không ngần ngại:

- Điều này thì chắc chắn là đúng. Loài người chẳng những di chuyển trên bộ mà còn có thể xê dịch dưới nước như chúng ta. Trên bộ, loài người làm bá chủ vạn vật; dưới nước, loài người có thể chinh phục tất cả các loài thủy tộc, kể cả những thủy quái vật hung mãnh nhất.

Mắt Công chúa rục sáng lên:

- Hoàng đế và Mẫu hậu căn dặn ta phải tránh xa loài người, nhưng ta muốn trông thấy tận mắt tài giỏi của loài người, xem họ có hơn gì chúng ta không?

Một cung nga nói:

- Một ngày gần đây, chắc chắn Công chúa sẽ chứng kiến tài ba của họ. Tuy nhiên, chúng ta cũng cần nên thận trọng.

Công chúa nghĩ thầm: “Nhất là tài ba của chàng”. Rồi nàng im lặng mơ mộng đến những viễn ảnh ngày mai...

Đêm đến, khi vầng trăng khuyết vạch mây đen lơ lửng trên lưng trời, Công chúa dẫn đoàn cung nga tiến vào gần bờ đâu mặt với tòa lâu đài của chàng trai hôm nọ. Tòa lâu đài im lìm trong đêm tối. Không một tiếng hát, không một điệu đàn. Từng cơn gió làm xào xạc hàng cây. Vài cánh chim tung gió nghiêng nghiêng chập chờn trên khoảng vắng.

Công chúa lại phơi nửa thân mình trên mặt nước và cất tiếng hát thanh thanh lạnh lốt giữa đêm trường. Tiếng hát của nàng vời vợi âm vang, như nước nở ân tình, như luyện lưu muôn thuở...

Tiếng hát đánh thức chàng trai trong cung điện. Hoàng tử thấy lòng xao xuyến, và chàng lần bước tìm ra.

Bên bờ đại dương, Công chúa vẫn say sưa hát.

Hoàng tử núp sau một tảng đá, say sưa lắng tai nghe. Rồi như bị thu hút bởi âm thanh quyến rũ, Hoàng tử rời khỏi tảng đá tiến đến gần chỗ Công chúa phơi mình dưới ánh trăng.

Nghe tiếng động, Công chúa giật mình ngẩng lên và bắt gặp đôi mắt đắm đuối của chàng trai. Nàng bẽn lẽn cúi đầu, hai má ửng đỏ như hai quả đào tiên. Nhưng lần này nàng không lặn trốn xuống nước. Nàng chỉ ngưng tiếng hát. Nàng im lặng, chờ đợi.

Hoàng tử dụi dàng hỏi:

- Nàng là ai mà thích hát giữa đêm khuya?

Công chúa đáp khẽ:

- Tôi là Công chúa Thủy Tinh cung.

- Thủy Tinh cung ở nơi nào?

- Ở tận đáy đại dương.

Hoàng tử ngạc nhiên:

- Dưới đại dương cũng có loài người hay sao?

- Không, tôi không phải loài người.

- Sao nàng giống hết loài người, cũng biết nói, biết hát...

- Tôi thuộc loài Nhân ngư. Tôi cũng ở trong cung điện lộng lẫy như tòa lâu đài của ngài, và còn đẹp hơn nữa...

- Thì ra Nhân ngư có thật hay sao? Tôi có nghe nói và cứ tưởng là chuyện thần thoại, hoang đường.

Công chúa nhoén cười, nụ cười thật ngây thơ duyên dáng. Một lúc sau, nàng cất giọng thật êm đềm:

- Còn ngài là ai?

- Tôi là Hoàng tử Vĩnh Khang.

- Người ta đồn loài người rất hung dữ. Ngài có hung dữ hay không?

Hoàng tử mỉm cười:

- Tôi chẳng hung dữ bao giờ, nhất là với nàng.

- Người ta lại bảo loài người là kẻ thù truyền kiếp của loài thủy tộc, phải vậy không?

- Không phải vậy đâu.

Nàng lặng im, có vẻ nghĩ ngợi. Gương mặt nàng ánh lên một niềm vui. Hoàng tử niềm nở nói:

- Tôi muốn làm bạn với Công chúa. Công chúa có vui lòng chăng?

Công chúa thở dài:

- Tôi không thể xê dịch trên bờ được như loài người.

Hoàng tử tha thiết:

- Tôi chỉ mong được gặp nàng thường, được nói chuyện với nàng, được nghe nàng hát.

- Nhưng Hoàng tử phải chứng tỏ rằng mình không hung dữ.

- Điều đó tôi có thể đoan chắc với nàng.

- Hoàng tử phải chứng tỏ mình là người thông minh và tài giỏi.

- Tôi sẽ cố gắng làm vừa lòng nàng.

- Trong khi chờ đợi Hoàng tử thực hiện những điều đó, tôi xin từ biệt Hoàng tử.

Dứt lời, Công chúa nở nụ cười tin tưởng rồi lặn xuống nước mất dạng. Hoàng tử Vĩnh Khang ngơ ngẩn nhìn theo làn nước xoáy trên mặt biển xanh.

Vài hôm sau, Công chúa và đoàn cung nga bơi đùa thích thú trong một vùng biển lặng.

Trời quang đãng. Mặt trời mới mọc nhuộm đỏ cả một vùng nước mênh mông. Nơi đây xa bờ, đoàn cung nga yên lòng đùa giỡn. Hôm nay, Công chúa vui vẻ hơn bao giờ. Nàng vui vẻ vì nàng tin tưởng, nàng hy vọng... từ sau đêm trò chuyện với Hoàng tử Vĩnh Khang.

Đoàn Nhân ngư đang nô đùa, bỗng trông thấy một đàn chim biển ào ào bay đến. Đàn chim có đến hàng ngàn con. Chúng vượt qua đầu Công chúa, cất tiếng ríu rít gọi nhau. Mặt đầu chúng kêu ríu rít nhưng cả ngàn con đồng kêu một lượt tạo thành một âm thanh vang động điếc tai. Chúng vừa kêu vừa đập cánh, vừa tung ra tứ phía, vừa lượn là là trên mặt biển. Có khi chúng đụng nhau, mổ nhau, lông đen bay tơi tả.

Công chúa ngạc nhiên hỏi:

- Hiện tượng gì kỳ lạ vậy?

Một cung nữ thưa:

- Hình như vùng biển này có nhiều tôm nên đàn chim biển bay đến tranh mồi.

Công chúa dõi mắt nhìn đàn chim tranh mồi, cấu xé nhau, nhiều con rớt xuống biển. Công chúa chau mày:

- Ngày ngày cứ phải chứng kiến cảnh xâu xé nhau để sinh tồn thật là chán quá.

Công chúa nghĩ đến đây bỗng thấy đàn chim tự nhiên ào ào bỏ đi. Chúng bay vọt lên cao rồi vây đoàn tiến về phương Bắc.

Đàn chim vừa khuất dạng, một luồng gió mạnh thổi đến, sóng cuồn cuồn nổi lên. Biển đổi màu, đen như mực. Vài tia nước vọt cao phía xa xa.

Một cung nữ sợ hãi kêu to:

- Cá Voi.

Nhiều tiếng hét lên:

- Thưa Công chúa, cá Voi đang tiến về phía chúng ta.

Công chúa tái mặt:

- Biết tránh đâu bây giờ?

Đoàn cung nga bao quanh Công chúa, chuẩn bị bảo vệ cho nàng. Công chúa ra lệnh:

- Rút khí giới ra. Nếu bị tấn công, ta phải tự vệ. Nếu chống không lại, ta phải lặn thật sâu trở về Thủy Tinh cung.

Đoàn cung nga lập tức rút ra những thanh đoản kiếm. Mọi người theo dõi bước tiến của cá Voi. Những khối lửng đen sẫm nổi lên mặt nước. Đàn cá Voi độ chục con hùng dũng tiến đến. Chúng đi đến đâu, sóng cuộn lên dữ dội như phong ba bão táp.

Đàn cá Voi phóng mình vào đám Nhân ngư. Những thanh đoản kiếm vung lên, đâm sâu vào những thớt lửng đen. Những tia máu bắn vọt lên nhuộm đỏ cả một vùng. Những cánh tay éo lá bỗng trở nên hùng dũng lạ thường. Đàn quái vật rú lên những âm thanh man rợ. Miệng chúng há to, phô những hàm răng kinh khủng.

Một cung nữ thét lên. Thế là một mạng đã làm mồi ngon cho quái vật. Đoàn cung nga còn lại rần sức tranh đấu, mặc dầu chúng đã thấy mệt lả, chắc không cầm cự được bao lâu nữa. Công chúa cũng vung gươm loang loáng, mong vạch một đường máu thoát thân. Bây giờ nàng muốn lặn trốn cũng không thi hành được, vì đoàn Nhân ngư đang bị bao vây bởi những con vật khổng lồ.

Giữa lúc Công chúa và đoàn cung nga đang tuyệt vọng thì một chiếc thuyền từ xa nhanh nhẹn lướt tới. Người đứng giữa thuyền là Hoàng tử Vĩnh Khang. Chàng oai dũng như một Thiên Thần. Trước thuyền và sau thuyền là đoàn dũng sĩ, tay cầm lao nhọn.

Vừa trông thấy Công chúa đang chiến đấu với chúa tể đại dương, Hoàng tử thét to lên:

- Công chúa đừng sợ, có bạn của nàng đã đến.

Công chúa đã nhận ra Hoàng tử đang đứng dưới cột buồm căng gió, nét mặt chàng cương quyết và uy nghi. Nàng mừng rỡ và vô cùng

phấn khởi. Thật ra, nàng nhờ nhanh nhẹn tránh né, khi trời khi lặn, không thì đã sa vào móng vuốt quái vật từ lâu.

Hoàng tử lại kêu to:

- Tôi sẽ phá vòng vây cho Công chúa. Khi vòng vây bị phá vỡ, Công chúa và đoàn cung nga lập tức thoát ra khỏi vòng chiến.

Công chúa muốn lên tiếng đáp, nhưng nàng mệt quá không thốt nên lời. Hoàng tử ra lệnh cho đoàn dũng sĩ:

- Tấn công ngay đoàn cá Voi bao quanh. Phải phóng lao thật chính xác trên lưng bọn quái vật. Thận trọng bảo vệ đoàn Nhân ngư.

Hoàng tử vừa dứt lời, những ngọn lao đồng loạt phóng xuống lưng đoàn cá khổng lồ. Đoàn cá Voi rú lên những âm thanh ghê rợn rồi mang theo những ngọn lao tẩm thuốc độc lặn xuống biển sâu. Công chúa và bọn cung nga vội phăng phăng vượt khỏi vòng nguy hiểm.

Hai con cá Voi còn lại chưa chịu rút lui, quay lại tấn công vào thuyền của Hoàng tử. Nhanh như chớp, Hoàng tử phóng một ngọn lao trúng vào khối lưng đen của con cá phóng mình tới trước. Con thủy quái vội lặn xuống nước. Một dũng sĩ phóng tiếp một ngọn lao vào con thứ nhì. Ngọn lao bay quá đà chỉ ghim vào đuôi thủy quái. Nó vùng vẫy và quất mạnh vào thuyền. Chiếc thuyền tung lên khỏi đợt sóng rồi rơi xuống mặt nước, làm đoàn dũng sĩ ngã chúi vào nhau. Hoàng tử nhặt ngọn lao khác rồi phóng nhanh vào con thủy quái đang đuổi theo. Ngọn lao trúng ngay đầu thủy quái làm con vật chìm xuống nước xoáy mạnh làm chiếc thuyền chòng chành muốn lật úp.

Thoát cơn nguy hiểm, Hoàng tử vẫn dõi mắt nhìn tứ phía, đề phòng bất trắc. Có thể đoàn quái vật sẽ quay lại trả thù. Giữa lúc đó, Nhân Ngư công chúa bỗng hiện ra cách thuyền vài chục thước. Chín

cung nga sống sót cũng hiện ra phía sau nàng. Công chúa cất giọng thanh tao:

- Đội ơn Hoàng tử cứu mạng.

Hoàng tử vẫn còn lo ngại:

- Công chúa coi chừng đoàn thủy quái quay lại trả thù.

Công chúa bình tĩnh nói:

- Bọn chúng trốn chạy xa rồi. Nếu ta bắt một con, chúng mới quay lại tìm cách giải thoát. Cũng may, đây chỉ là những con cá Voi đen là đàn tìm mồi, nếu gặp cả đoàn hàng trăm con có con cá Voi xanh đầu đàn thì cuộc chiến đâu hẳn còn nhiều gay go.

Hoàng tử hơi an lòng:

- Công chúa có bị thương không?

Công chúa buồn rầu:

- Tôi không sao cả, nhưng một cung nga đã làm mồi cho thủy quái và vài cung nga khác bị thương.

Trong lúc đoàn dừng sĩ trên thuyền ngạc nhiên ngỡ ngẩn nhìn đám Nhân ngư, Công chúa dịu dàng nói:

- Lần này Hoàng tử đã chứng tỏ thông minh và tài giỏi rồi đó.

- Vậy Công chúa bằng lòng kết bạn với kẻ hèn này rồi chứ?

- Ngày nào tôi có được đôi chân như Hoàng tử.

- Ước gì có phép nhiệm màu nào ban cho Công chúa đôi chân.

Công chúa nhón cười:

- Hoàng tử cứ cầu nguyện cho tôi đi. Thôi, bây giờ tôi phải trở về Thủy Tinh cung tâu cho Hoàng đế và Mẫu hậu rồi.

Hoàng tử tỏ vẻ lưu luyến:

- Biết ngày nào mới gặp lại Công chúa?

Công chúa mỉm cười, lập lại:

**- Hoàng tử cứ cầu nguyện cho tôi đi. Thôi, giả biệt Hoàng tử.
Mong sẽ có dịp đáp ơn Hoàng tử.**

Dứt lời, Công chúa và đoàn cung nga rẽ nước bơi đi. Lần này nàng không lặn mà lại bơi nhón nhơ trên mặt nước, phải chăng nàng biết có người đang dõi mắt trông theo?

Mà thật vậy, Hoàng tử đang dõi mắt trông theo cho đến khi đoàn Nhân ngư khuất bóng sau làn sương mù xa xa...

NHÂN NGŨ CÔNG CHÚA

Thẩm Thệ Hà
www.dtv-ebook.com

- Iv -

Về đến Thủy Tinh cung, Công chúa thuật mọi chuyện xảy ra trên bước
lãng du cho Hoàng đế và Hoàng hậu nghe.

Hoàng đế vui vẻ nói:

- Cha sẽ mở Hội Hoa Đăng mừng con trở về đoàn tụ.

Hoàng hậu âu yếm nói:

- Từ nay con không nên rời khỏi Thủy Tinh cung. Vì thế giới bên
ngoài chứa đầy nguy hiểm.

Công chúa thành thật tâm:

- Nhờ tiếp xúc với thế giới bên ngoài mà con biết được nhiều điều mới
lạ, ra ngoài sự tưởng tượng của con.

Hoàng đế hỏi:

- Con đã biết được những gì mới lạ?

- Con biết rằng đồng loại thủy tộc của con rất hung dữ.

- Phải, nhiều loại thủy tộc rất hung dữ, vì vậy mẹ con khuyên con
không nên rời khỏi Thủy Tinh cung.

- Con lại biết rằng loài người không phải là kẻ thù của chúng ta. Họ
cũng không hung dữ như lời người ta thường đồn đãi.

Hoàng hậu ôn tồn hỏi:

- Con đã trông thấy điều gì mà dám xác nhận như thế?

Công chúa dịu dàng tiếp:

- Loài người không ăn thịt đồng loại của mình như loài cá. Loài người biết dùng trí thông minh và tài giỏi của họ để giúp đỡ kẻ lâm nguy. Con đã nhờ họ mới thoát chết.

Hoàng hậu vui vẻ:

- Ai đã cứu thoát được con?

- Một vị Hoàng tử.

- Người ấy tài giỏi đến bậc nào?

- Người đã chiến thắng được đoàn cá Voi khổng lồ.

- Người ấy thông minh đến bậc nào?

- Người đã dùng mưu cứu chúng con thoát khỏi vòng vây. Người đã có những cử chỉ, lời lẽ thật đẹp đối với giống thủy tộc chúng ta.

Hoàng hậu mỉm cười:

- Có lẽ chỉ vì con quá đẹp.

Công chúa duyên dáng:

- Cũng có thể vì lẽ đó. Nhưng chúng ta không thể xem họ là kẻ thù.

Hoàng đế lộ vẻ hân hoan ra mặt:

- Phải, từ đây ta không còn xem họ là kẻ thù.

Công chúa lại nói:

- Chẳng những thế, con còn xem họ là người ân. Thưa cha, con xin cha cho phép con tìm cách đáp ân Hoàn

Hoàng đế ôn tồn hỏi:

- Con định đáp ân bằng cách nào?

- Con đã hứa sẽ kết bạn với chàng.

- Nhưng con là Nhân ngư mà Hoàng tử là loài người. Kẻ ở dưới nước, người ở trên đất, làm thế nào kết bạn với nhau được?

- Con đã hứa với chàng ngày nào con có được cặp chân như người. Và chàng sẽ cầu nguyện cho con.

Hoàng đế băn khoăn:

- Cha bằng lòng cho con kết bạn với Hoàng tử vì chàng quả thông minh và tài giỏi, rất xứng đáng làm Phò mã Thủy Tinh cung. Nhưng cha không có tài phép gì ban cho con đôi chân của con người.

Hoàng hậu cũng nói:

- Mẹ cũng rất bằng lòng người con đã chọn lựa.

Hoàng đế nghiêm giọng hỏi các quan:

- Các khanh biết ai có tài làm cho đuôi cá biến thành chân người chẳng?

Một vị lão quan kính cẩn thưa:

- Tâu Hoàng thượng, ở phía Tây cách đây vài trăm dặm có tòa lâu đài của mụ Thủy Ngư. Mụ có phép đổi đuôi cá thành chân người.

Hoàng đế mừng rỡ hỏi:

- Ta có thể mời mụ đến đây chăng?

Lão quan tâu:

- Mụ là một hung thần đáng sợ, nhất định mụ không chịu đến đây đâu. Phải đích thân Công chúa đến nhờ mụ hiến lộng thần thông. Nhưng từ đây đến đó rất nguy hiểm, không ai dám bén mảng lại gần.

- Liệu Công chúa đến đây có nguy hiểm gì không? Liệu mụ Thủy Ngư có đặt điều kiện gì không?

- Hạ thần không thể biết được, cũng không thể lường được những nguy hiểm có thể xảy ra cho Công chúa.

Công chúa vội vàng quỳ xuống, khẩn khoản van xin:

- Xin cha cho con đến lâu đài mụ Thủy Ngư dầu nguy hiểm đến đâu con cũng không sợ. Con tin rằng con sẽ thành công.

Hoàng đế ân cần dặn dò:

- Con là lá ngọc cành vàng, ra đi phải nên thận trọng. Cha không nỡ ngăn cản con, nhưng để con ra đi, cha không an tâm chút nào.

Hoàng hậu cũng lo lắng bịn rịn:

- Mẹ cho hai cung nữ theo hầu con. Nếu gặp việc gì không may, con lập tức sai từ nữ về cho Mẹ biết. Mẹ sẽ trông đợi tin con từng ngày.

Công chúa ngoan ngoãn cúi đầu:

- Con xin vâng lời Phụ hoàng và Mẫu hậu.

Hôm sau, Công chúa từ giã cha mẹ rồi cùng hai cung nga lên đường. Cả ba bơi thật nhanh, nhắm hướng tây thẳng tới. Khi đã quá mệt, Công chúa dừng lại dưới bóng cây san hô. Bỗng thân cây chuyển động, mỗi cành cây biến thành một thuồng luồng, mỗi lá cây biến thành một con rết, mỗi rễ cây biến thành một con rắn ve vẩy bao quanh nàng. Công chúa và cung nga hoảng hồn trốn chạy. Lúc đó hình ảnh Hoàng tử lại hiện ra trước mặt nàng, làm cho nàng lấy lại bình tĩnh. Nàng hăng hái tiến bước. Bao nhiêu thủy quái giơ nanh múa vuốt không làm cho nàng khiếp sợ nữa. Nàng đã có một phép huyền bí hướng dẫn: niềm tin. Nàng tin Hoàng tử đang cầu nguyện cho nàng. Nàng tin với lòng thành, nàng sẽ đi đến kết quả.

Đến xế chiều, nàng mới đến tận lâu đài của mẹ Thủy Ngư. Nàng năn nỉ tên gác cửa đưa nàng vào. Đang lúc nàng còn nài nỉ, mẹ Thủy Ngư, như biết trước, ra tận cửa đón nàng và hai cung nga vào. Mẹ mời nàng ngồi, hai cung nữ đứng hầu hai bên. Mẹ Thủy Ngư nhăn nhó cười, trông hiểm ác vô cùng:

- Ta đã hiểu cả rồi. Công chúa muốn nhờ ta đổi đuôi cá thành chân người chứ gì?

Công chúa cất giọng tha thiết:

- Xin bà hiển lộ phép màu, muôn đời tôi sẽ đội ơn bà.

Mẹ Thủy Ngư cất tiếng cười the thé:

- Vị Hoàng tử trên trần đang cầu nguyện cho nàng đó.

Nghe lời mẹ nói, Công chúa càng cảm thấy băng khuâng, xao xuyến lạ thường. Mẹ Thủy Ngư nhìn nàng với cái nhìn tinh quái:

- Muốn ta sửa chân, Công chúa phải cho ta cái lưỡi. Ta nghe nói Công chúa hát hay nhất ở Thủy Tinh cung, ta muốn được giọng hát của Công chúa. Cô nương có bằng lòng không?

Công chúa nghe mẹ ta nói mà kinh hãi rụng rời. Cho mẹ cái lưỡi, làm sao nàng nói chuyện và hát cho Hoàng tử nghe? Chính nhờ giọng hát mà Hoàng tử đã tìm đến để gặp nàng. Mất giọng hát đi, Hoàng tử có giữ được cảm tình với nàng không? Trời ơi! Sao mẹ phù thủy này lại tàn ác đến thế?

Hai cung nga đứng cạnh sợ hãi hết lấm lét nhìn mẹ Thủy Ngự, lại ái ngại nhìn Công chúa. Giữa lúc ấy, Hoàng tử lại hiện ra như thông cảm với tâm trạng của nàng. Công chúa đành ưng thuận.

Mẹ Thủy ngự lại nhăn nhó cười, đặc ý:

- Nếu vậy, ta làm phép cho Công chúa có cặp chân người tức khắc. Nhưng còn một điều kiện này nữa.

Công chúa lạnh lùng hỏi:

- Điều kiện gì, xin bà cứ nói.

- Cặp chân của Công chúa rất đẹp đẽ, nhưng hạn định chỉ được một năm thôi. Mãn hạn kỳ, ta sẽ tìm đến trả đuôi cá lại Công chúa để nàng trở về Thủy Tinh cung.

Công chúa buồn rầu hỏi:

- Làm thế nào để tôi có được cặp chân vĩnh viễn?

- Công chúa sẽ mãn nguyện nếu Hoàng tử chịu hy sinh. Ta nghe nói Hoàng tử có cánh tay múa kiếm phóng lao tài giỏi. Ta muốn được cánh tay ấy, để chinh phục tất cả thủy quái quanh ta.

- Nghĩa là Hoàng tử phải hy sinh cánh tay?

- Phải, nếu Hoàng tử chung thủy với nàng.

Công chúa không muốn nghe gì nữa cả. Nàng sẽ hy sinh tất cả, sẽ nhận lấy sự khổ sở một mình chứ quyết không để lụy đến người nàng yêu mến.

Thế là mù phù thủy làm phép. Phút chốc đuôi cá của Công chúa lần lần đổi dạng thành cặp chân người, một cặp chân thon thon nõn nà tuyệt đẹp. Nàng đứng yên như một pho tượng ngọc, toàn thân nàng nổi bật những đường cong uyển chuyển nhịp nhàng.

Mù vào trong đem ra một bộ xiêm y lộng lẫy đưa cho Công chúa:

- Người trần gian không lỏa lồ như dân cư thủy tộc. Công nương hãy mặc xiêm y vào rồi ta sẽ làm phép đưa Công nương lên cõi trần. Còn hai tì nữ trở về Thủy Tinh cung.

Công chúa ngoan ngoãn vâng lời. Mù Thủy Ngư tiếp:

- Nào, Công nương hãy nhắm mắt lại.

Công chúa nhắm mắt và cảm thấy toàn thân mình lướt đi nhanh dưới nước. Nàng biết đời mình sẽ đổi khác khi đôi mắt nàng mở ra. Nàng im lặng chờ đợi...

NHÂN NGƯ CÔNG CHÚA

Thẩm Thệ Hà

www.dtv-ebook.com

- V -

Khi tiếng ù ù im bật, Công chúa mở bừng mắt ra, thấy mình đang nằm trong một vườn hoa cực kỳ xinh đẹp.

Nàng còn đang ngỡ ngàng thì trước mặt nàng Hoàng tử hiện ra. Lần này chàng hiện ra bằng xương bằng thịt, chớ không phải bằng mộng tưởng như mấy lần trước. Bốn mắt nhìn nhau một lúc. Hoàng tử nhận ra mỹ nhân mà mình đã gặp một đêm trăng bên bờ đại dương, và đã cứu thoát khỏi đoàn thủy quái ngày nào. Chàng vô cùng mừng rỡ, bước đến cầm tay nàng. Nàng cúi đầu, mặt bừng đỏ. Hoàng tử âu yếm hỏi han, nàng chỉ nhìn chàng im lặng. Nàng muốn thổ lộ nỗi lòng mình cho Hoàng tử biết, nhưng nàng không nói được, vì nàng đã mất chiếc lưỡi quý báu kia rồi. Sau cùng, nàng ngồi xuống cỏ, ôm mặt khóc nức nở.

Hoàng tử ngạc nhiên, vuốt tóc nàng an ủi. Nàng đành ra hiệu cho chàng biết chiếc lưỡi mình đã bị cắt rồi, nàng không thể nói được nữa, nàng không thể hát cho chàng nghe được nữa.

Hoàng tử biết một tai nạn vừa xảy đến cho Công chúa. Chàng càng cảm động, xót thương. Chàng liền dẫn nàng lên ngựa về cung, trình diện với nhà Vua cùng Hoàng hậu. Cả triều đình đều ngạc nhiên trước nhan sắc yêu kiều của Công chúa. Hoàng tử thuật rõ cuộc kỳ ngộ với Nhân Ngư công chúa. Vua và Hoàng hậu lấy làm đẹp dạ, cho đó là một cuộc kỳ ngộ mà cũng là một kỳ duyên.

Luôn ba đêm, Hoàng đế cho mở Hội Hoa Đăng để mừng mỗi kỳ duyên của Hoàng tử và Công chúa Thủy Tinh. Nhà nhà đều treo đèn kết

hoa, dân chúng vui mừng đàn ca xướng hát. Sân điện được trang hoàng rực rỡ. Hoàng tộc và triều thần đều dự Hội Hoa Đăng. Giữa sân, đoàn vũ nữ Hoàng gia đang phô trương tài nghệ. Họ vừa múa vừa hát, giọng ca âm vang trầm bổng giữa đêm trường. Công chúa lại thấy ngứa tai. Nàng từ từ tiến đến chỗ bọn vũ nữ rồi uyển chuyển múa một vũ khúc đẹp nhất Thủy Tinh cung.

Mọi người đều say sưa ngây ngất trước vũ khúc tân kỳ và tài ba quán thế của mỹ nhân.

Những ngày êm đẹp lần lượt trôi qua...

Công chúa đã sống hoàn toàn hạnh phúc ở trần gian bên cạnh Hoàng tử. Nàng đã mất tiếng nói nhưng nàng có thể dùng ngòi bút để trò chuyện cùng chàng. Tuy nhiên, trong những cuộc bút đàm, Công chúa không hề thổ lộ điều kiện ác nghiệt của mẹ Thủy Ngư. Nàng nghĩ: “Cánh tay Hoàng tử dùng để trừ tà diệt bạo, bảo vệ san hà. Chàng không thể vì mình mà hy sinh cánh tay quý báu ấy”. Thế rồi nàng đành im lặng, nàng quyết hy sinh vì chàng đến cùng. Nàng chờ cơn bão tố sắp xảy ra.

Nhưng rồi xuân tàn hạ đến, rồi thu tạ đồng đi. Bốn mùa qua mau để chấm dứt cuộc kỳ duyên ngắn ngủi. Xuân về báo hiệu kỳ hạn ở trần gian của Công chúa đã mãn. Nàng phải trở lại Thủy Tinh cung.

Một hôm, giữa cảnh bình minh chim hót tưng bừng, Công chúa đang ngồi xem hoa nở cạnh Hoàng tử, bỗng mẹ Thủy Ngư hiện lên thúc giục nàng trở lại Thủy Tinh cung. Nàng lặng người đau khổ, nàng phải vĩnh biệt những ngày thơ mộng ở trần gian.

Mẹ Thủy Ngư nhắc lại điều kiện xưa cho Hoàng tử rõ. Bấy giờ Hoàng tử mới hiểu rõ sự hy sinh cao quý của nàng, và vì sao lâu nay nàng nín lặng, âm thầm chịu đau khổ riêng mình. Hoàng tử nghĩ thầm:

“Đây là một cuộc thử thách lòng thủy chung của con người. Nàng là giống Nhân Ngư, nàng đã can đảm hy sinh vì mình, ta là con người, ta không dám hy sinh vì nàng hay sao? Nếu ta ích kỷ để cho nàng phải hy sinh lần nữa, ta sẽ không xứng đáng là con người, không xứng đáng với tấm lòng cao quý của nàng”.

Nghĩ như vậy, Hoàng tử khẳng khái nói với mẹ Thủy Ngư:

- Tôi bằng lòng hy sinh cánh tay này.

Công chúa nước mắt quanh tròn:

- Không, cánh tay chàng dùng để bảo vệ đất nước, chàng phải đặt đất nước lên trên tình cảm cá nhân.

Hoàng tử cương quyết:

- Nếu tôi không giữ được dạ thủy chung, không dám hy sinh để đáp tạ tình ai, thì cánh tay này cũng không ích gì cho đất nước. Có khi nó trở thành phản nước không chừng.

- Nhưng em không muốn trông thấy chàng đau khổ vì em.

- Tôi cũng không muốn thấy nàng đau khổ lần nữa. Ta phải công bằng với nhau: nàng mất tiếng nói, tôi mất cánh tay. Hạnh phúc phải mua bằng một giá rất đắt.

Mẹ Thủy Ngư the thé cả cười:

- Hoàng tử nói đúng đó. Người ta chỉ có thể tìm hạnh phúc trong sự hy sinh cao cả.

Hoàng tử cười nhạt:

- Vậy xin bà cứ thi hành ngay đi.

Mụ Thủy Ngư lấy ra một thanh đoản kiếm sắc, và chỉ một nhát gọn, cánh tay Hoàng tử rời khỏi thân mình. Mụ dùng bàn tay xù xì thoa nhẹ vết thương, lập tức máu ngừng chảy. Mụ gói cánh tay vào bọc, giọng nói không chút xót thương:

- Thế là từ đây Công chúa an tâm vì đã có cặp chân người vĩnh viễn.

Dứt lời, mụ phù thủy lần bước ra bờ biển rồi biến mất giữa lòng đại dương.

Khi bóng mụ vừa khuất. Công chúa ngả vào lòng Hoàng tử, hai dòng lệ chan hòa khóe mắt:

- Chàng làm cho em vô cùng cảm động. Trước kia, em có ý nghĩ loài người thông minh và tài giỏi, giờ đây phải thêm rằng loài người rất công bằng và thủy chung.

Hoàng tử mỉm cười:

- Không phải tất cả loài người đều như thế đâu em.

- Em cầu mong tất cả con người đều như chàng.

Hoàng tử sung sướng:

- Được như vậy thì đâu còn chiến tranh tàn sát lẫn nhau, và cõi trần này sẽ trở thành cõi Thiên Đàng rồi vậy. Dầu sao, em cứ cầu nguyện đi, cũng như trước kia anh thường cầu nguyện cho em...

Câu chuyện kỳ ngộ giữa Nhân Ngư công chúa và Hoàng tử người trần được đồn đãi khắp nơi. Người người đều ca ngợi lòng hy sinh cao quý của Nhân Ngư công chúa và tính công bằng, chung thủy của Hoàng tử Vĩnh Khang.

Cho mãi đến ngày nay, những thủy thủ du hành trên Ngũ đại dương đều thích nghe kể chuyện “Hoàng tử cụt và Công chúa câm” để mơ mộng đến bóng dáng Nhân Ngư phơi mình trên mặt bể, nhưng họ không hề trông thấy Nhân Ngư bao giờ.

Câu chuyện Nhân Ngư đã đi vào huyền thoại.

Thẩm Thệ Hà

HẾT

Table of Contents

Mục lục

Thủy Tinh Cung:

- Ii -

- Iii -

- Iv -

- V -